

Chương Ba

BẠN THÙ LẶN LỘN

Thời gian quá chậm đối với người chờ đợi.

Canh hai đã lần lượt trôi qua.

Giang Hàn Thanh nằm trên cây xà ngang đã tròn một canh rồi.

Hắn bắt đầu nôn nóng.

Ngay trong lúc mà hắn gần như không còn nhẫn nại nổi nữa thì chợt nghe một tiếng động thật nhẹ bên cửa sổ.

Tiếng động nhẹ quá, nhẹ đến mức giống như tiếng động của một con chuột bò ngang.

Nhưng đối với sự nôn nóng của Giang Hàn Thanh, tiếng động đó không phải nhỏ, hắn xem như một sự biến chuyển cả ngôi lầu.

Tiếp liền theo, một bóng người nhỏ thó, mặc áo đen, che mặt khăn đen thoáng vào cửa sổ y như một bóng ma.

Chỉ bằng vào lối nhắc thân lên của hắn, Giang Hàn Thanh nhận ngay hắn là một nhân vật không phải tầm thường và bằng vào vóc dáng đó, hắn nhận ra ngay Chu Điều Ngũ Sứ

Bóng đen vừa thoáng vào cửa sổ là đi ngay lại giường của Giang Hàn Thanh, hình như hắn rất quen thuộc với gian phòng này lắm.

Điều làm cho Giang Hàn Thanh tức cười thầm là dáng đi của hắn, một tay đưa ngang lên ngực, một tay hạ thấp trong tư thế ứng chiến, rõ ràng tuy biết chắc người nằm trên giường đang đau nặng, thế mà hắn vẫn không dám tự nhiên, chứng tỏ hắn vô cùng cẩn thận.

Chờ cho hắn gần đi bên giường, Giang Hàn Thanh nhồm lên nhắm ngay sau lưng hắn lao xuống theo thế “đà điều xốt môi” nhưng....

Nhưng, thật là ngoài sức tưởng của Giang Hàn Thanh, hắn không ngờ hắn lại thính tai và phản ứng quá nhanh, hắn quay mình lại thật nhanh và hai tay tổng ra một lượt. Đúng là “tiên phát chế nhật”, hắn đánh đòn trí mạng.

Giang Hàn Thanh rúng động, hắn biết người áo đen công lực không phải tầm thường, hắn áp dụng ngay thế “thiên cân trụ” và vươn năm ngón tay xĩa tới...

Chỉ phong rít xé vào trong gió tạo thành những tiếng “re re” khủng khiếp, người áo đen hoảng hốt, vội vàng tràn mình qua tránh hắn một vòng.

Không chờ cho hắn trụ thế, Giang Hàn Thanh vung tay tấn công luôn, nhưng đột

nhien người áo đen vụt nghiêng mình, thân ảnh của hắn chợt biến ca nhiều bóng khác...

Giang Hàn Thanh không biết đó là “Ngư Long Bá Biến”, hắn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn biết đó là một lối khinh thân kỳ diệu nên vội vàng vung cả hai tay, mười ngón chỉ phong xé gió bay ra...

Hai người âm thầm giao đấu, không ai chịu lên tiếng, hình như người áo đen rất sợ kinh động người trong Vệ Phủ.

Chỉ phong lặng lẽ của Giang Hàn Thanh làm cho người áo đen phải thối lui sát vách...

Không chừa cho đối phương có cơ phản công, Giang Hàn Thanh sẵn tới luôn...

Thình lình người áo đen vùng nhấc bổng mình lên lộn nhào tới hai vòng, vừa thoát khỏi tầm khống chế của chỉ phong, cả hai tay hắn đẩy ra một lượt.

Thế chiêu vừa phát, chưởng phong đã cuốn tới ào ào, trong khi thân mình của người áo đen còn đang lơ lửng trên không, đúng là lối đánh gây cho lưỡng bại cu thương, tự nhiên là hắn thấy không tài nào thoát được, chỉ còn cách đánh liều.

Giang hàn Thanh cười nhẹ, tay phải hắn kéo lên một vòng hóa giải chưởng lực của đối phương, tay trái tung ra thật nhanh, nhắm thẳng vào “thiên đột huyết”.

Chưởng thế đang tung ra với lối đánh hết mình không làm sao thu lại kịp, người áo đen chỉ còn cách bật ngửa ra sau lộn một vòng mới tránh được ngón chỉ hiểm nghèo.

Nhưng lần này thì hắn đã lâm vào thế hạ phong rõ rệt, vì khi tránh đòn bằng lối lộn ngược thân mình, chẳng những không còn có thể tấn công mà nguy hiểm hơn nữa là cũng không làm sao phòng ngự...

Giang Hàn Thanh nhích lên quát lớn:

– Ngã xuống...

Chân phải Giang Hàn Thanh tung ra một cước thật nhanh tông ngay vào hông dít người áo đen, hắn dội tung lên văng bắn vào sát vách.

Không cho đối phương có thì giờ đề kháng, Giang Hàn Thanh lao vút theo, vươn tay điểm xuống, chỉ phong xẹt tới trúng ngay vào Thiên Cơ Huyệt của người áo đen.

Hắn chưa kịp đứng lên là đã từ từ quy xuống.

Thêm hai lần nhoáng tay nữa, Giang Hàn Thanh đã hoàn toàn khống chế huyết đạo tứ chi, người áo đen hoàn toàn tê liệt dựa nghiêng vào vách.

Giang Hàn Thanh giật phăng khăn đen bao mặt của mình và với tay giật luôn khăn của đối phương và hắn giật mình khựng lại.

Cung Quan võ!

Người áo đen là phó Đường Chủ Lưu Hương Cốc.

Giang Hàn Thanh cười gằn:

– Hừ, không ngờ là người

Bị chế huyệt làm cho không cử động được, nhưng tia mắt của Cung Quan Võ vẫn chớp ngời ngời:

– Giang Nhị công tử, đúng là tại hạ chẳng đoán sai.

Giang Hàn Thanh cười nhạt:

– Nhưng thật thì Cung huynh vẫn không ngờ?

Cung Quan Võ cười khẩy:

– Cũng có hơi ngoài ý nghĩ.

Hai người giao đấu không ai chịu lên tiếng, nhưng cái té của Cung Quan Võ sau cùng vẫn làm kinh động bên ngoài, Hương Lan lật đật chạy vô. Nhưng vừa tới cửa là nàng khựng lại.

Giang Hàn Thanh và Cung Phó đường chủ, người nào địa vị cũng cao, nên nàng khựng lại chân chừ chưa biết nói sao cho phải.

Giang Hàn Thanh khoát tay:

– Phiền cô nương đi thỉnh Đơn đường chủ.

Cung Quan Võ cười nhẹ:

– Phải đấy, Hương Lan hãy thỉnh Đơn đường chủ đến đây.

Hương Lan cau mặt:

– Nhị công tử, chuyện làm sao thế?

Giang Hàn Thanh nói:

– Cô cứ thỉnh Đường Chủ tới đây.

Hương Lan ngơ ngác bước ra.

Giang Hàn Thanh ngó Cung Quan võ nói:

– Phó đường chủ bình tĩnh lắm đấy.

Cung Quan Võ nói:

– Giang Nhị công tử đối phó tình thế cũng khá bình tĩnh có thua ai đâu.

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Tại hạ thật không làm sao tưởng tượng được, đường đường một vị phó Đường chủ như thế ấy mà lại là Chu Điều Ngũ sứ của Ngũ Phượng Môn.

Cung Quan võ đáp:

– Còn nhiều chuyện mà các hạ còn chưa biết nữa đấy.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Chẳng hạn như thế nào?

Cung Quan Võ đáp:

– Khi Đơn đường chủ đến đây rồi ta sẽ nói.

Ngay lúc đó, Đơn Hiểu Thiên từ ngoài xăng xái bước vô.

Giang Hàn Thanh nhích lui ra:

– Hay lắm, Đơn đường chủ đã tới đây.

Vừa bước vào nhìn qua tình hình, Đơn Hiểu Thiên như đã hiểu phần nào, ông ta quay lại bảo Hương Lan:

– Người hãy lui ra, nếu không có lệnh ta thì không một ai được tự tiện vào đây cả.

Hương Lan cúi đầu bước trở ra ngoài.

Thật ra nơi khách xá này dành cho Giang Hàn Thanh không một ai được bén mảng, nhưng Đơn Hiểu Thiên không muốn cho Hương Lan nghe chuyện nên ngậm bảo nàng lui.

Hương Lan xuống lầu rồi, Đơn Hiểu Thiên quay lại cười:

– Giang Nhị công tử thương thế đã lành hẳn rồi à?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đa tạ Đơn đường chủ, tại hạ vốn chỉ bị thương xoàng nơi da thôi.

Đơn Hiểu Thiên ngạc nhiên:

– Công tử không phải bị thoát lực à?

Không đợi Giang Hàn Thanh trả lời, Cung Quan Võ bật cười ha hả:

– Đơn đường chủ tin rằng Nhị Công Tử bị thương nặng thật à. Làm gì có chuyện ấy? Chẳng qua Giang Nhị công tử che mắt thiên hạ đấy thôi.

Đơn Hiểu Thiên cau mặt:

– Che mặt? Sao lại có chuyện như thế ấy?

Cung Quan Võ nói:

– Bởi vì làm như thế cho người không chú ý mới có thể thực hiện được mưu độc chứ.

Giang Hàn Thanh rung động, hẳn cảm thấy con người này chẳng những trầm tĩnh mà cơ trí lại thật sâu.

Hắn nhìn Cung Quan Võ cười nhạt:

– Kể ra thì lời lẽ của các hạ cũng khá là bén nhạy đấy, nhưng cũng không làm sao che dấu được ai đâu.

Cung Quan Võ cười lớn:

– Đã có Đơn đường chủ đến đây thì còn chuyện đâu mà che dấu.

Là người kinh nghiệm có nhiều, bằng vào lời lẽ đối đáp của hai người, Đơn Hiểu

Thiên đã đoán được phần nào câu chuyện, ông ta vội vàng làm ra vẽ giải hòa:

– Ở đây toàn anh em với nhau cả, có chi cứ nói thẳng là hơn, Cung Phó đường chủ, hãy đứng dậy đi.

Cung Quan Võ cười:

– Đơn đường chủ không thấy sao, tôi đang bị hấn chế huyết đạo tứ chi, làm sao mà đứng dậy?

Đơn Hiểu Thiên cau mặt, ông ta sửa soạn bước tới giải huyết cho Cung Quan Võ thì Giang Hàn Thanh đã kêu lên:

– Khoan, Đơn đường chủ hãy chậm lại, hấn là Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phượng Môn đấy.

Đơn Hiểu Thiên vốn không biết Chu Điều Ngũ Sứ, nhưng nghe Giang Hàn Thanh bảo là người của Ngũ phượng Môn, ông ta giật mình dừng lại:

– Nhị công tử bảo sao?

Cung Quan Võ cười lớn:

– Đơn đường chủ tin được hấn à?

Đơn Hiểu Thiên lạng khựng:

– Như thế này...

Cung Quan Võ nói ;

– Đơn đường chủ đừng lo về tại hạ, hãy bắt hấn trước đi.

Đơn Hiểu Thiên cau mặt:

– Sao?

Cung Quan Võ đáp:

– Đêm nay huynh đệ đã chứng thực một chuyện, cái tên gọi là Nhị công tử này chính là Hắc Kỳ Lệnh Chủ phụng lệnh Ngũ Phượng Môn tiếm phục nơi đây.

Một người bảo là Chu Điều Ngũ Sứ, một người bảo là Hắc Kỳ Lệnh Chủ, cả hai đều bảo đối phương là người của Ngũ Phượng Môn làm cho Đơn Hiểu Thiên lúng túng, hết nhìn người này lại quay nhìn người khác.

Giang Hàn Thanh giận quá nhích tới:

– Cung Quan Võ, ngươi còn nói hàm hồ thì ta sẽ giết chết ngay.

Cung Quan Võ vẫn cười như không:

– Càng tốt, trong khi ta bị khống chế huyết đạo, ngươi còn chờ gì nữa mà chưa chịu ra tay.

Tuy trong cơn giận dữ, nhưng Giang Hàn Thanh cũng đã kịp thời dừng lại, hấn cảm thấy không nên nóng giận trong lúc như thế này.

Đơn Hiểu Thiên không biết làm sao, ông ta ngáp ngừng một giây rồi trầm giọng:

– Nhị vị cứ đổ tội cho nhau, nhưng không biết có chi làm bằng chứng?

Cung Quan võ nói:

– Giang Nhị công tử đã thừa nhận là giả mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ đột nhập vào hàng ngũ đối phương và lại vâng lệnh họ giả dạng Giang Nhị công tử để trở lại đây, bằng vào lời nói tráo trở qua lại ấy đã khiến cho tại hạ hoài nghi từ lâu, đêm nay nhân lúc hấn mang trọng thương định vào đây khám phá, tại hạ đã đoán không lầm hấn đúng là Hắc Kỳ Lệnh Chủ.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Làm sao Cung Phó đường chủ biết Giang Nhị công tử thật là Hắc Kỳ Lệnh Chủ?

Cung Quan Võ đáp:

– Nếu Đường Chủ không tin thì cứ xem vuông lụa đen mà hấn vừa cởi bỏ trên ghế kia thì biết. Bởi vì đã nói là mang trọng thương thế sao đang đêm lại mang lụa đen che mặt để làm gì?

Giang Hàn Thanh gần giọng:

– Đừng quên rằng các hạ vào đây cũng che mặt bằng lụa đen đấy nhé.

Cung Quan Võ cười lớn:

– Đúng, tại hạ là Phó đường chủ, đối với bất cứ ai, tại hạ cũng có quyền theo dõi điều tra và vì để vạch chuyện âm mưu tiềm nhập của các hạ, nên tại hạ phải che mặt chứ sao.

Đơn Hiểu Thiên quay qua hỏi Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử bảo Phó đường chủ vốn là Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phượng Môn tiềm phục ở đây, vậy chẳng hay cố chi làm bằng chứng không nhỉ?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Có, đây Đơn đường chủ hãy xem.

Hấn cho tay vào lưng lấy ra hai cái mật lệnh đêm qua trao cho Đơn Hiểu Thiên và nói:

– Đơn đường chủ hãy xem rồi sẽ biết.

Đơn Hiểu Thiên xem hai mật lệnh và tỏ ra vô cùng kinh ngạc:

– Như thế là nghĩa lý làm sao?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đây là chuyện xảy ra tối hôm qua, khi Đường Chủ chưa về tại hạ đã có báo cáo cho Phó đường chủ, chẳng hay Đường Chủ có được báo lại hay không?

Đơn Hiểu Thiên quay lại Cung Quan Võ:

– Chuyện như thế này tại sao Phó đường chủ không báo lại?

Cung Quan Võ đáp:

– Tại hạ vốn không biết về chuyện đó, nếu hần chuẩn bị mưu kế để ly gián giữa chúng ta thì Đường Chủ cũng tin được hay sao?

Đơn Hiểu Thiên cầm hai tờ mật lệnh trên tay, trầm ngâm do dự một lúc, ông ta quay lại hỏi Giang Hàn Thanh:

– Chuyện giả mang thương tích đêm qua, tại sao Nhị công tử lại không cho tại hạ biết?

Giang Hàn Thanh đáp:.

– Đêm qua, khi tiếp mật lệnh báo cáo, tại hạ nhận thấy người cầm đèn tuy đã tìm cách biến đổi giọng nói nghe quen thuộc nhưng tại hạ đã phảng phất nhận biết giọng nói của Cung Phó đường chủ, chính vì thế tại hạ không tiện nói với Đường chủ, vì nếu công chuyện bị tiết lộ thì đại sự bất thành.

Cung Quan Võ cười:

– Giang Hàn Thanh, người nói năng lấp liếm quá, giá như người cho Đơn đường chủ biết trước thì chuyện này còn có thể xét lại, chứ bây giờ người tự thêu dệt như thế thì e muộn quá đi chăng?

Đơn Hiểu Thiên vùng quay lại phía cửa sổ thét lên:

– Ai?

Một bóng người thoáng vào và lên tiếng:

– Bần đạo...

Vừa trả lời cho Đơn Hiểu Thiên, Thanh Phong đạo trưởng vừa quay lại hỏi Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử đã phát hiện được tung tích của địch rồi à?

Và ông ta làm bộ ngạc nhiên hỏi luôn Cung quan Võ:

– Cung Phó đường chủ bị thương sao?

Giang Hàn Thanh nói:

– Có đạo trưởng đến đây hay quá, xin đạo trưởng minh chứng cho chuyện đã qua.

Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:

– Tự nhiên, bần đạo sẽ rất công bình.

Và ông ta lại hỏi luôn:.

– Nhị công tử đã cho Đơn Đường chủ biết chuyện hôm qua rồi chứ?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Vẫn chưa nói hết.

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Chưa nói thì tự nhiên là Đơn đường chủ không làm sao biết được.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Vâng, bây giờ thì có thể nói lại rõ ràng.

Hắn bèn thuật lại tất cả những chuyện xảy ra đêm hôm qua cho đến bây giờ, nhưng vừa kể đến đó thì Cung Quan Võ đã chặn lại:

– Đó là những chuyện bịa đặt, Đơn đường chủ đừng tin.

Đơn Hiểu Thiên cau mặt:

– Phó đường chủ nên im lặng, tin hay không, phải hay trái tại hạ tự đủ có khả năng xét đoán.

Tự nhiên với chức vụ tôn ty, Cung Quan Võ đầu không muốn cũng vẫn phải tuân lệnh làm thinh.

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Được rồi... bây giờ thì bản đạo xin nói.

Ông ta thuật cho Đơn Hiểu Thiên biết chuyện đêm qua khi vào chấn mạch cho Giang Hàn Thanh, hai người đã dùng truyền âm bí mật nói chuyện với nhau và cả hai sắp đặt kế hoạch lừa kẻ địch.

Đơn Hiểu Thiên gật gật đầu và khẽ liếc Cung Quan Võ.

Thanh Phong đạo trưởng lại nói thật rõ về chuyện bàn tới với Giang Hàn Thanh công chuyện dụ địch đêm nay, và chính đó mới là đầu mối chuyện bắt Cung quan Võ.

Đơn Hiểu Thiên ngó Cung Quan Võ cười nhạt:

– Cung Phó đường chủ đã nghe rõ rồi chứ? Như thế thì Giang Nhị công tử đâu có chuyện gì khả nghi?

Câu nói đó bao hàm ý nghĩa: nếu Giang Hàn Thanh không có chỗ khả nghi thì tự nhiên chỗ khả nghi phải về phần Cung Quan Võ.

Cung Quan Võ hơi biến sắc, hắn vừa muốn nói thì Thanh Phong đạo trưởng đã chặn trước:

– Đêm nay, vì để hiệp trợ Giang Nhị công tử, nhưng vì canh vừa rồi có một chuyện tình linh xảy ra, vì thế nên lỡ chuyện ở đây...

Thanh Phong đạo trưởng chưa nói dứt thì Đơn Hiểu Thiên đã chặn hỏi dồn:

– Đạo trưởng đã phát hiện tung tích địch nhân?

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Chuyện đó có thì để nói sau, bây giờ nên giải quyết chuyện này đã, Giang Nhị công tử là người trú ngụ tại đây xin công tử hãy kể lại cho biết.

Câu nói của Thanh Phong đạo trưởng cũng đã quá rõ ràng, ông ta bảo Giang Hàn Thanh kể chứ không hỏi Cung Quan Võ, như thế đủ chứng tỏ Cung Quan Võ là kẻ đáng hoài nghi.

Sau khi Giang Hàn Thanh kể lại.

Thanh Phong đạo trưởng nói với Đơn Hiểu Thiên:

– Chuyện đêm nay, theo bản đạo thì cũng là chuyện hiểu lầm.

Đơn Hiểu Thiên hơi lấy làm lạ, vừa rồi qua câu chuyện thuật lại của Giang Hàn Thanh và Thanh Phong đạo trưởng thì rõ ràng Cung Quan Võ là người đáng nghi ngờ, thế nhưng tại sao bây giờ ông ta lại nói ra như thế?

Nhưng vì vốn biết ông ta là người cơ trí nên Đơn Hiểu Thiên chỉ gật đầu theo:

– Vâng, xin theo cao kiến của đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn chằm chập vào Cung Quan Võ rồi lại quay qua nói với Đơn Hiểu Thiên:

– Thiếu Lâm quy củ nghiêm minh, Cung Phó đường chủ lại từ Thiếu Lâm phái đến, thêm vào đó lại là tục gia sư diệt của Đại Giác Chưởng Môn, lẽ tự nhiên không phải là người có thể do Ngũ Phượng Môn phái đến đây tiềm phục.

Câu nói của Thanh Phong đạo trưởng có hậu ý thất một cái gút khá lớn, bởi vì khi đề cập đến Thiếu Lâm, đề cập Đại Giác Chưởng Môn là ông ta đã đặt ra một vấn đề trọng đại là khi phái người ứng viện cho Lưu Hương Cốc thì người đó đầu là tục gia đệ tử, hẳn đến đây cũng vẫn là đại biểu cho Thiếu Lâm.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Đạo trưởng nói đúng, Thiếu Lâm hàng ngàn năm nay vẫn là môn phái lãnh đạo võ lâm, chủ trì chính nghĩa, tại hạ cũng cảm thấy Cung Phó đường chủ rất khó là người tiềm phục của Ngũ Phượng Môn.

Nghe khẩu khí của hai người mà Giang hàn Thanh âm bực.

Cho dầu là ai đi nữa, cho dầu là môn phái được trọng vọng như Thiếu Lâm đâu phải không có người sai quấy?

Thế mà giọng điệu của hai người thì lại hình như quá vị nể Thiếu Lâm, một chuyện vị nể không đúng chỗ...

Thế nhưng vì còn phải chờ xem thái độ cuối cùng, nên hẳn cố nhẫn nại làm thinh.

Thanh Phong đạo trưởng nói tiếp:

– Nhưng chuyện đêm nay, sau khi duyệt xét tình hình, thì Cung Phó đường chủ lại là người có hành động đưa đến sự hoài nghi to tát. Bằng vào sự việc xảy ra, không thể phủ nhận là có nhiều điểm chứng tỏ là người của Ngũ Phượng Môn sai đến đây tiềm phục.

Bây giờ đến phiên Đơn Hiểu Thiên ngơ ngác.

Lối nói của Thanh Phong đạo trưởng thật khó dò, vừa rồi chính ông ta bảo là không có thể, thế nhưng bây giờ thì lại bảo là có thể. Ông ta không hiểu muốn dở trò gì?

Đơn Hiểu Thiên chớp mắt:

– Tại hạ chưa rõ ý đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Không phải bản đạo nói chuyện hồ đồ, nhưng tại vì sự việc hơi phức tạp, vậy bản đạo xin nói rõ. Một khi phái người đến đây trợ lực, tự nhiên Đại Giác thiền sư thừa biết tính tình từng môn đệ của mình vì mọi hành vi của Cung Phó đường chủ không phải cá nhân đơn độc mà là đại diện cho Thiếu Lâm, vì thế nếu không tưởng tận tâm ý, nhất định Đại Giác Thiền Sư không bao giờ đồng ý, như vậy nếu Cung Phó đường chủ bây giờ là người tiềm phục của Ngũ Phụng Môn thì có một cách giải thích khác.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Theo đạo trưởng thì có thể như thế nào?

Thanh Phong đạo trưởng gằn từng tiếng:

– Có thể người này giả mạo Cung Quan Võ.

Cung Quan Võ biến sắc mà Đơn Hiểu Thiên cũng tái mặt.

Nếu người này là Cung Quan Võ giả thì tất nhiên Cung Quan Võ thật đã bị hại.

Đơn Hiểu Thiên khẽ gật đầu:

– Lời của đạo trưởng rất hữu lý...

Và ông quay qua phía Cung Quan Võ trầm giọng:

– Tung tích của bằng hữu đã bại lộ rồi, thế mà còn chưa chịu khai ra sao?

Lời lẽ của Đơn Hiểu Thiên có tính cách khẳng định chứ không còn phải nghi ngờ.

Thế nhưng Cung Quan Võ cười như không:

– Lão đạo sĩ nói chuyện hồ đồ như thế mà Đường Chủ cũng tin được sao? Tại hạ nếu không phải Cung Quan Võ thì còn ai vào đây nữa?

Giang Hàn Thanh gật gật đầu.....

o O o